РАЗНИ

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ДЕЦАТА

Като такъвъ, имъ̀а да бъ̀де забравенъ Петъръ Бодуенъ, роденъ въ Франция отъ благородни родители.

Като момче и юноша, той ималъ живъ, горещъ нравъ, постоянно се стремѣлъ къмъ нѣкаква особена, необикновена дѣйность. Като порасналъ, той постъ̀пилъ на военна служба, но тя не му се харесала, макаръ и да му обѣщавала блѣскава бъ̀днина, поради влиянието на сродницитѣ му.

Горещата проповѣдь на единъ мисионеръ му направила дълбоко впечатление: Петъръ Бодуенъ се решилъ да зареже военщината и да стане свещеникъ.

Въ 1817 год. Бодуенъ отишелъ въ г. Варшава. Злочестото положение на Полша, измъ̀чена отъ непрестанни войни, привлѣкло вниманието му. Сиромашия царувала всъ̀де. Често злочеститѣ майки, като нѣмали съ какво да кърмятъ децата си, захвърляли ги на произвола на съ̀дбата.

Единъ ужасенъ случай решително насочилъ цѣлата по-нататъшна дѣйность на Бодуена. Минавайки изъ една безлюдна улица, каквито тогава имало много въ Варшава, Бодуенъ видѣлъ едно куче, което влачело нѣщо. Като се вгледалъ по внимателно, Бодуенъ разбралъ, че кучето влачи мъртво дете. Потресенъ отъ туй страшно зрелище, въ тази минута младиятъ свещеникъ решилъ да посвети живота си на тия злочести дечица, захвърлени отъ майкитѣ си. Мисионерското братство горещо поддържало Бодуена, но то било много бедно, за да му подпомогне материално въ тази му високо човѣшка дѣйность.

Бодуенъ не се отчаялъ. Търпейки присмѣхъ и оскърбления, той ходилъ отъ къ̀щи на къ̀щи при богаташитѣ и благородницитѣ, да проси помощь за своитѣ злочести. Изпърво Бодуенъ прибиралъ захвърленитѣ деца, намѣстялъ ги въ мисионерскитѣ къ̀щи, или, когато тамъ нѣмало мѣсто, давалъ ги за възпитание на добри люде, кога даромъ, а кога съ малка заплата. Ала туй било малко. Трѣбвало нѣкакъ по-добрѣ да се помогне на злочеститѣ. Бодуенъ намислилъ да направи прибѣжище и болница за децата.

Въ 1847 г. той получилъ нѣколко голѣми помощи за дѣлото си и съградилъ едно грамадно здание, на което далъ име: „Прибѣжище и болница на младенеца Исуса". На входа на това здание той поставилъ тия думи „Баща ми и майка ми ме оставиха, но Богъ ме прибра".

Еднажъ Бодуенъ наминалъ въ къ̀щата на единъ благородникъ. Въ това време тамъ играели на карти. Купища злато имало по маситѣ.

— За сирацитѣ и беднитѣ — казалъ свещеникътъ и прострѣлъ ръ̀ка.

— Махай се, не бъркай ни! — отговорили му.

Свещеникътъ настоявалъ и пакъ повторилъ молбата си. Тогава разгнѣвениятъ домакинъ скочилъ отъ стола и ударилъ на просителя една плѣсница. Бодуенъ навелъ глава, пакъ прострѣлъ кутийката си и казалъ: